

РЕШЕНИЕ

№ 2338

гр. София, 02.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 09.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **1252** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Кодекса за социално осигуряване.

Образувано е, след като с Решение № 1001/19.01.2012 г. по адм. дело № 7307/2011 г. състав на ВАС е отменил Решение № 1200/18.03.2011 г. на АССГ, 9 състав, по адм. дело № 2730/2010 г., с което, по жалба от Б. В. Н. е отменено Решение № 24/15.03.2010 г. на управителя на НОИ. Делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

С оспореното от Б. В. Н. Решение № 24/15.03.2010 г. управителят на НОИ е: отхвърлил жалбата срещу издаденото от длъжностно лице от Дирекция „Европейска интеграция и международни договори” Разпореждане, изх. № 94-С-9888-11/26.10.2009 г., в частта относно зачетения с разпореждането осигурителен стаж при условията на III категория труд осигурителен стаж за периода от 15.10.1990 г. до 25.06.1998 г.; отменил е разпореждането и е отказал да отпусне лична пенсия за осигурителен стаж и възраст.

В съдебното производство, свързано с новото разглеждане на делото жалбоподателят е представляван от упълномощен адвокат, който поддържа жалбата и не претендира разноски за водене на делото. По негово искане и в изпълнение указанията на касационната инстанция са допуснати и разпитани двама свидетели, относно обстоятелствата, на каква длъжност е бил назначен жалбоподателят в предприятието „С. комуна”, какъв камион е управлявал там и каква дейност е извършвал.

Юрисконсултът - пълномощник на ответника оспорва жалбата, като поддържа изложените в решението на управителя на НОИ доводи за това, че към датата на

подаване на заявление за пенсиониране оспорващият не е представил доказателства за наличие на изискуемите се от § 4 ПЗР КСО обстоятелства.

Предвид събраните доказателства Съдът приема за установено следното.

В изпълнение указанията на касационния съд са разпитани в качеството на свидетели Л. С. Г., която е работила на длъжността „търговски експерт” във външнотърговския отдел на „С. комуна”, през периода от 1991 г. до 1998 г., както и Д. И. Ч., работила през същия период като търговски директор във фирмата. И двамата свидетели заявиха, че през този период собственият на фирмата товарен автомобил „Шкода – Европа” – седлови влекач, 20 тонен, с отделно прикачено ремарке е бил управляван изцяло и само от жалбоподателя Б. Н., който е пътувал с камиона в чужбина.

В представените и съдържащи се по делото удостоверения, обр. УП - 3, длъжността е посочена като „шофьор Шкода – Европа”, а в допълнителното споразумение към трудов договор № 152 от 15.10.1990 г. е посочена длъжност „шофьор на камион /до 25 тона/”. Приети са и три заключения на назначена по искане на оспорващия съдебносчетоводна експертиза (основно и две допълнителни). Във второто допълнително заключение (л. 137 и сл. от адм. дело № 2730/2010 г.) вещото лице е посочило следното: 1. общият трудов стаж от II категория, положен в РБ и в С. е 14 години, 08 месеца и 13 дни, така както впрочем е приел и пенсионният орган; 2. с уговорката, ако Съдът приеме данните от Удостоверение изх. № 98/02.06.2008 г. за относимо към втора категория, то положеният труд от тази категория е в размер на 22 години, 04 месеца и 23 дни, който се равнява на 27 г., 11 месеца и 29 дни труд от трета категория.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като прецени доводите на страните и събраните доказателства, съобрази се с изискванията на чл. 224 и чл. 226 АПК, приема следното от правна страна.

За да постанови отказ да бъде отпусната на Б. В. Н. лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал.ал. 1 - 3 и § 4, ал. 1 ПЗР КСО, по направеното със заявление вх. № 30791 от 06.10.2008 г. искане, с оспореното решение ответникът е възприел констатациите на компетентния орган от Дирекция „Европейска интеграция и международни договори”. Обобщил е, че „лицето изпълнява изискванията на § 4, ал. 1 от ПЗР на КСО за възраст - 59 години, но няма 15 години придобит осигурителен стаж при условията на втора категория труд, а има 14 г., 08 м. и 08 дни труд втора категория, както и че не отговаря и на изискването за сбор от осигурителен стаж и възраст за мъжете за 2008 г. - 100, тъй като сборът бил 98 г., 09 м. и 18 дни. Изводите си е обосновал с мотива, че наличните доказателства (трудови книжки, удостоверение, обр. УП-3, № 98/02.06.2008 г., констатилен протокол от извършена проверка на осигурителя, данните от регистъра на НОИ за осигурените лица) не установяват, през периода от 15.10.1990 г. до 25.06.1998 г. положеният труд в [фирма] да е от втора категория.

Спорният въпрос в настоящото съдебно производство, така както е очертан и от касационната инстанция е за това, от коя категория е трудовият стаж, придобит от Б. В. Н. за времето от 15.10.1990 г. до 25.06.1998 г. на длъжността „шофьор/шофьор на камион до 25 тона”, в [фирма] - [населено място], зачетен от пенсионните органи по данни на осигурителя, като трета категория. Засегнатото лице – жалбоподател претендира, че трудът му в посоченото предприятие и през посочения период е бил от втора категория, тъй като е работил като шофьор на товарен автомобил – ТИР, марка „Шкода - Европа”, седлови влекач, рег. № СФ 3377 и полуремарке, рег. [рег.номер на

МПС] , с товароносимост от 22 тона. За да определят труда на шофьор на товарен автомобил като такъв от III категория, пенсионните органи са се позовали на разчетно-платежните ведомости, в които не бил упоменат вида на камиона и неговия тонаж.

Настоящият състав на съда приема за несъмнено, че положеният труд в [фирма] през периода от 15.10.1990 г. до 25.06.1998 г. е от втора категория, по смисъла на чл. 53а от ПКТП - отм.), относно израза; „шофьори на товарни автомобили с товароподемност 12 и повече тона”. Този извод е обоснован, както с писмените доказателства, споменати по – горе, така и с показанията на разпитаните свидетели. Безспорно се установи, че камионът е бил товарен, влекач с прикачено ремарке и управляването му е било възложено с трудов договор именно на Б. В. Н., който е осъществявал тази дейност преимуществено, през посочения период. В писмо от 04.02.2010 г. до Дирекция „ЕИМД” началникът на отдел „КПК” при НОИ също признава, че през спорния период Н. е извършвал международни курсове веднъж месечно, с въпросния автомобил с полуремарке.

Налице са всички основания, придобитият при осигурителя „С. комуна” стаж да бъде определен като втора, а не като трета категория. Категоризирането на положения при осигурителя „С. комуна” трудов стаж, като втора категория води до основателност на жалбата.

С разпоредбата на чл. 104, ал. 1 КСО, на Министерски съвет е предоставена компетентността да определя, кой труд към коя категория се причислява, съобразно характера и особените условия на труд. Това е било направено с Правилника за категоризиране на труда при пенсиониране (ПКТП – отм.), относим изцяло към процесния случай, тъй като е действал до 01.01.2000 г. Съгласно редакцията на текста на чл. 68, ал. 1, ал. 2 КСО (ДВ, брой 110/1999 г., в сила от 2000 г., до 01.01.2011 г.), право на пенсия за осигурителен стаж и възраст се придобива при навършване на възраст 60 години и 6 месеца за мъжете, при условие че сборът от продължителността на осигурителния стаж и възрастта не е по - малък от 98 за мъжете, а от 31 декември 2000 г. (ал. 2), така определените възрасти се увеличават от първия ден на всяка следваща календарна година с 6 месеца за мъжете, до достигане на 63 години, и сборът от продължителността на осигурителния стаж и възрастта се увеличава с 1, до достигане на 100 за мъжете. С преходната и заключителна разпоредба на § 4, ал. 1 КСО, в относимата за процесния случай редакция (ДВ, брой 33/2008 г., в сила до 01.01.2011 г.) са въведени известни изключения от установените в чл. 68, ал. 1, ал. 2 критерии. Така, до 31 декември 2010 г. включително, лицата, които са работили 15 години при условията на втора категория труд, могат да се пенсионираат, ако отговарят на изискванията за сбор от осигурителен стаж и възраст по чл. 68, но не по - рано от 57 години за мъжете при втора категория труд. Видно е, че изключението е само по отношение възрастта за пенсиониране. Лица, които не могат да се ползват от привилегията на § 4, ал. 1 ПЗР КСО, т.е. не са полагали труд, който може да бъде определен като първа или като втора категория, ще придобият право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, когато навършат (след 31.12.2000 г.) възраст от 60 г. и 6 месеца, увеличавана ежегодно с 6 месеца, до достигане на възраст от 63 години за мъжете, и при условие, че отговарят на съответните изисквания за сбор от стажа и възрастта. За да може жалбоподателят Б. Н. да се възползва от изключението по § 4, ал. 1 ПЗР КСО, той следва: 1. да е навършил възраст 57 години, а към датата на подаване на заявлението за пенсиониране – 06.10.2008 г. възрастта му е била 59 години, 04

месеца и 05 дни; 2. да е работил не по – малко от 15 години при условията на втора категория труд (положеният труд от тази категория, предвид заключението на експертизата е в размер на 22 години, 04 месеца и 23 дни); 3. да отговаря на изискванията за сбор от осигурителен стаж и възраст по чл. 68 (в редакцията, действала до 01.01.2011 г.), т. е. да има сбор 100. Така очертаните материалноправни предпоставки са кумулативно свързани. Видно от заключението на експертизата (второ допълнително, на л. 118) положеният труд 22 г., 04 месеца и 23 дни от втора категория, приравнен съгласно правилото на чл. 104, ал. 1 КСО на трета категория, се равнява на 27 години, 11 месеца и 29 дни. Към този сбор следва да бъде прибавен и осигурителния стаж от трета категория, който е 19 години, 10 месеца и 14 дни, признати и от ответника, видно от текста на оспорваното разпореждане (л. 48). В случая е очевидно, че жалбоподателят отговаря и на трите от изброените условия, вкл. на това по чл. 68, ал. 2, вр. ал. 1, в относимата редакция (ДВ, брой 110/1999 г., в сила от 01.01.2000 г. до 01.01.2011 г.) – да има общ сбор 100, получен в резултат от сумирането на придобития общ осигурителен стаж (от втора категория, превърнат в трета, плюс стажът от трета категория), и възрастта. Възрастта му към 06.10.2008 г. е била 59 години, 04 месеца и 05 дни. Общият му осигурителен стаж (22 г., 04 месеца и 23 дни от втора категория, приравнен по правилото на чл. 104, ал. 1 КСО на трета категория - 27 години, 11 месеца и 29 дни + 19 години, 10 месеца и 14 дни от трета категория) е в размер на 47 години, 10 месеца и 13 дни. Сумата на възрастта и общия осигурителен стаж (47 10 13 + 59 04 05) е 107 години, 02 месеца и 18 дни. Тази сума е по – голяма от изискуемата сума 100, следователно, към датата на подаване на заявлението за пенсиониране Б. В. Н. е отговарял на обсъдените по – горе материалноправни изисквания на Закона. Като е приел обратното, ответникът е постановил неправилен административен акт, който подлежи на отмяна, на основание чл. 146, т. 4 АПК. Тъй като Съдът не е компетентен да реши спорния въпрос с издаване на разпореждане за отпускане на пенсия, съобразно чл. 173, ал. 2, вр. ал. 1 и чл. 174 АПК, след като отмени решението и потвърденото с него разпореждане, следва да изпрати преписката на длъжностното лице от Дирекция „Европейска интеграция и международни договори” при НОИ, за изпълнение на дадените задължителни указания.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, чл. 173, ал. 2, вр. ал. 1 и чл. 174 АПК, вр. чл. 118, чл. 119 КСО, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на Б. В. Н. РЕШЕНИЕ № 24/15.03.2010 г. на управителя на НОИ и издаденото от длъжностно лице от Дирекция „Европейска интеграция и международни договори” Разпореждане, изх. № 94-С-9888-11/26.10.2009 г.

ИЗПРАЩА административната преписка на длъжностно лице от Дирекция „Европейска интеграция и международни договори” при НОИ, за издаване на разпореждане за отпускане на пенсията, в 30-дневен срок от влизане в сила на решението, след съобразяване с дадените задължителни указания за тълкуването и прилагането на Закона.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

